บทที่ 7

สรุปผลการวิจัย ข้อสังเกต และ ข้อเสนอแนะ

7.1 สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่องการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยลูกทุ่ง สามารถสรุปผลได้ดังนี้

7.1.1 สรุปผลการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ในเพลงไทยลูกทุ่ง

ก. ลักษณะวรรณยุกต์ของคำที่ใช้เป็นตัวทดสอบในเพลงซึ่งวรรณยุกต์เพี้ยนไปแตกต่างจากลักษณะของวรรณยุกต์ของคำที่เป็นตัวทดสอบนั้น ๆ ซึ่งอยู่ในการอ่านธรรมดาคือ

1. คำที่มีทำนองเพลงจะมีค่าความถี่ของเสียงสูงกว่าคำที่พูดธรรมดาเกือบทุกคำ

2. รูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ของคำที่มีทำนองเพลงซึ่งเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ จะมีการขึ้นและลงของระดับเสียง (contour shape) มากกว่าคำที่พูดธรรมดา

3. รูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ของคำที่มีทำนองเพลงซึ่งเป็นเสียงวรรณยุกต์เดียวกัน จะมีลักษณะการขึ้นและการลงของเสียงเปลี่ยนระดับ (contour shape) คล้ายคลึงกัน ถึงแม้จะมีทำนองบังคับอยู่ก็ตาม

ข. ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ของคำที่มีทำนองเพลงเกิดขึ้นได้ใน 2 ลักษณะคือ

1. ระดับความสูงต่ำของเสียงวรรณยุกต์ (pitch height)

2. การเปลี่ยนแปลงระดับเสียงสูงต่ำของวรรณยุกต์ (pitch contour)

ค. การเพี้ยนของวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียงของคำในเพลงไทยลูกทุ่งมีลักษณะดังนี้คือ

1. วรรณยุกต์สามัญมีแนวโน้มที่จะเพี้ยนไปได้หลายลักษณะกว่าวรรณยุกต์เสียงอื่น ๆ

2. วรรณยุกต์เอก โท ตรี และ จัตวา จะมีลักษณะการเพี้ยนของวรรณยุกต์เป็นแบบเดียวกัน คือถึงแม้ว่าวรรณยุกต์ของคำในเพลงที่มีทำนองร่วมอยู่ด้วยจะเพี้ยนไป รูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ก็จะยังคงมีแนวโน้มที่จะรักษาลักษณะของเสียงวรรณยุกต์นั้น ๆ ไว้

7.1.2 สรุปผลการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ที่เพี้ยนในเพลงไทยลูกทุ่ง

ก. เวลาทดสอบการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ในตอนที่ 1 กลุ่มผู้ทดสอบทางจิตวิทยาไม่ได้คำนึงถึงคำที่มีความหมาย แต่จะมุ่งที่เสียงวรรณยุกต์ที่ได้ยิน

ข. การรับรู้เสียงวรรณยุกต์ที่เพี้ยนไปในเพลงไทยลูกทุ่งของกลุ่มผู้ทดสอบทางจิตวิทยาขึ้นอยู่กับรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ (tone shape) มากกว่าระดับของเสียง

ค. อัตราการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ที่ถูกต้องจะสูงขึ้นเป็นลำดับเมื่อการฟังมีปรับท. ช่วยขึ้นำ และเมื่อไม่มีทำนองเพลงซึ่งทำให้เสียงวรรณยุกต์เพี้ยนไปเข้ามาร่วมอยู่ด้วย

เปอร์เซนต์ความถูกต้องของการฟังคือ

1. ตอนที่ 1 คำในเพลงไม่มีปรับทและมีทำนองเพลงเกิดร่วมด้วย เปอร์เซนต์ของการเลือกคำตอบ.ตรง = 58.65%

2. ตอนที่ 2 คำในเพลงมีปรับทและมีทำนองเพลงเกิดร่วมด้วย เปอร์เซนต์ของการเลือกคำตอบตรง = 84.05%

3. ตอนที่ 3 คำในเพลงมีปรับทและไม่มีทำนองเพลงเกิดร่วมด้วย เปอร์เซนต์ของการเลือกคำตอบ.ตรง = 100%

ง. การรับรู้เสียงวรรณยุกต์ที่เพี้ยนในเพลงไทยลูกทุ่งของกลุ่มผู้ทดสอบทางจิตวิทยามีรูปแบบ (ดูตารางที่ 17-21 หน้า 91-95)

7.1.3 สรุปผลสหสัมพันธ์ระหว่างการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์และการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ที่เพี้ยนในเพลงไทยลูกทุ่ง

ก. รูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ที่เพี้ยนไปเนื่องจากทำนองเพลงมีผลต่อการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ของกลุ่มผู้ทดสอบทางจิตวิทยามาก คือถ้ารูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ไปคล้ายคลึงกับรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ใดใน 5 เสียง คือวรรณยุกต์สามัญ เอก โท ตรี และ จัตวาแล้ว การรับรู้เสียงวรรณยุกต์ของกลุ่มผู้ทดสอบทางจิตวิทยาก็จะเป็นไปตามเสียงวรรณยุกต์นั้น ๆ เช่น

1. ถ้ารูปร่างของวรรณยุกต์เป็นแบบระดับ (static) กลุ่มผู้ทดสอบทางจิตวิทยาจะรับรู้เสียงนั้น ๆ เป็นวรรณยุกต์สามัญและวรรณยุกต์เอกซึ่งเป็นวรรณยุกต์ระดับเป็นต้น

2. ถ้ารูปร่างของวรรณยุกต์เป็นแบบที่มีการเปลี่ยนระดับ (dynamic) เช่น เสียงขึ้นในช่วงเวลาการออกเสียงประมาณ 50% แล้วเสียงตกภายหลัง กลุ่มผู้ทดสอบทางจิตวิทยาจะรับรู้เสียงวรรณยุกต์นั้นเป็นวรรณยุกต์ตรี หรือถ้าเสียงเริ่มขึ้นตั้งแต่ช่วงเวลาในการออกเสียงประมาณ 25% และเสียงขึ้นไปเรื่อย ๆ กลุ่มผู้ทดสอบทางจิตวิทยาจะรับรู้เสียงวรรณยุกต์นั้นเป็นวรรณยุกต์จัตวาเป็นต้น

7,2 ข้อสังเกต และ ข้อเสนอแนะ

7.2.1 จากการเก็บข้อมูลและผลการวิเคราะห์พบว่าคำที่มีวรรณยุกต์สามัญเสียงวรรณยุกต์จะเพี้ยนมากที่สุด และมีแนวโน้มจะเพี้ยนไปได้หลายลักษณะกว่าวรรณยุกต์เสียงอื่น ๆ จากการสอบถามผู้มีความรู้ทางดนตรีทำให้ทราบว่า วรรณยุกต์สามัญในภาษาไทยกลางซึ่งเป็นวรรณยุกต์กลางระดับนั้น เสียงของวรรณยุกต์อยู่กึ่งกลางพิสัยของเสียง (middle of the voice range) ซึ่งจะสามารถเปลี่ยนรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์ (tone shape) ไปได้ง่ายที่สุด นักแต่งเพลงตระหนักถึงความจริงข้อนี้ ดังนั้นเวลาที่เขาจะคิดเนื้อเพลงขึ้นมาเพื่อให้เหมาะกับทำนองที่มีอยู่เขามักจะเลือกคำที่มีวรรณยุกต์สามัญ เพราะวรรณยุกต์สามัญเปลี่ยนเสียงเป็นวรรณยุกต์อื่นได้ง่ายที่สุดซึ่งทำให้เนื้อร้องและทำนองเพลงเข้ากันได้อย่างเหมาะสม

7.2.2 ความสัมพันธ์ของเสียงวรรณยุกต์ในภาษากับดนตรีนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจศึกษาต่อไปในแง่ที่ว่าทำนองเพลงควบคุมการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์อย่างไร และโน้ตดนตรีมีความสัมพันธ์กับเสียงวรรณยุกต์ของคำอย่างไร